

De zwarte spiegel van de Leie

Kort verhaal door H.Timmers

De Zwarte Spiegel van de Leie

Schrijver. Hubertus Timmers

Website. <http://www.malachustimmorus.com/>

Aantal woorden. 12322

Gemiddelde leestijd. 50 minuten

Genre. Mysterie

Jaar van uitgave. 2024

Voorwoord

In de nevelige ochtenden en stille nachten van Wervik draagt de Leie een duister geheim. Wanneer je in het water kijkt, lijkt iets — of iemand — onheilspellend terug te kijken. *De Zwarte Spiegel van de Leie* vertelt het verhaal van een groep vrienden die het mysterie van deze legendarische wateren ontrafelen, slechts om in de greep te raken van een eeuwenoude vloek. De rivier onthult niet alleen zijn diepten, maar ook hun eigen verborgen angsten en verlangens. Wat je ziet in de Zwarte Spiegel kan je leven voor altijd veranderen... of zelfs eindigen.

Hoofdstuk 1: De Mistige Ochtend

In het vroege ochtendlicht, gehuld in een sluier van mist, lag de Leie er mysterieus bij. De rivier, normaal vredig en stil, leek die ochtend een vreemde, bijna dreigende gloed uit te stralen. Het water bewoog traag, alsof het een eigen wil had en de geheimen van eeuwen her diep onder het oppervlak verborgen hield. Het kleine dorp Wervik, dat zich vlak langs de rivier bevond, was al gewend aan de geheimzinnige verhalen die de ronde deden, maar die ochtend voelde anders. Alsof iets onheilspellends op het punt stond te gebeuren.

Zes vrienden – Hanne, Gilles, Elara, Victor, Bram, en Leontine – waren al op de been. Hoewel de meesten van hen van kinds af aan in Wervik hadden gewoond, waren ze zich altijd bewust geweest van de bijzondere sfeer van de Leie. Ze hadden elkaar leren kennen op school en waren sindsdien onafscheidelijk. Ze verzamelden zich vaak in het vroege ochtendlicht langs de rivier, waar ze verhalen deelden over het leven, hun dromen, en natuurlijk de legendes die hen van kinds af aan waren verteld.

Die ochtend was het Hanne die als eerste aankwam bij de oude eikenboom langs het pad dat naar de rivier leidde. Ze rilde, niet alleen van de kou, maar ook van een vreemd, onverklaarbaar gevoel dat haar bekroop. De mist voelde zwaarder, alsof hij zich rondom haar lichaam sloot en elke beweging vertraagde. Ze keek in de richting van de rivier, waar ze dacht een schaduw te zien bewegen. Maar het was te ver om iets duidelijk te onderscheiden.

Kort daarna kwamen Gilles en Elara aan, beide met bleke gezichten en een stilte die vreemd was voor hun anders zo levendige karakter. Elara was altijd degene die verhalen vertelde, en Gilles was degene die grappen maakte, maar vandaag leek er iets veranderd. Het enige geluid was het knisperen van hun voetstappen over het met dauw bedekte gras.

Victor, Bram, en Leontine voegden zich niet veel later bij hen. Bram had een oude lantaarn bij zich die hij als kind van zijn grootvader had gekregen, een erfstuk dat volgens de legende bescherming bood tegen slechte geesten. Ze kwamen allemaal bij elkaar onder de eik, en er viel een ongemakkelijke stilte tussen hen, iets wat ze zelden ervoeren. Ze waren stil, luisterend naar de rivier, die leek te fluisteren in het wazige ochtendlicht.

“Voelen jullie dat ook?” fluisterde Leontine zacht. Haar stem trilde, alsof ze het gevoel had dat ze niet te hard moest spreken uit angst iets te verstoren. De anderen knikten voorzichtig, alsof ze woorden probeerden te vinden voor het onverklaarbare gevoel dat hen allen beklemde.

"Het is anders vandaag," mompelde Victor, de meest nuchtere van het stel. "Ik weet niet wat het is, maar ik heb dit gevoel nog nooit eerder gehad. Het is alsof..." Hij aarzelde, niet zeker van wat hij wilde zeggen. "Alsof de rivier ons in de gaten houdt."

Hanne knikte langzaam. "Ik zag iets. Een schaduw, daar bij het water. Maar toen ik keek, was het weg."

Gilles, normaal gesproken sceptisch over zulke verhalen, leek toch wat onrustig. "Ach, misschien een vis, of een weerspiegeling van de bomen," zei hij, meer om zichzelf te kalmeren dan de anderen. "We laten ons vast gek maken door die verhalen die de oudjes altijd vertellen."

Maar niemand lachte. In plaats daarvan leek iedereen zich nog meer ongemakkelijk te voelen. De woorden van hun ouders en grootouders galmden door hun hoofden: verhalen over de Leie die je geheimen zou onthullen als je te lang in haar water staarde, over verdwenen dorpsbewoners die zich verdwaald hadden in de mist, en over het 'zwarte water' dat alles wat het aanraakte vervloekte.

Elara, met haar onmiskenbare nieuwsgierigheid, stapte voorzichtig richting het water. "Ik wil weten wat er is," zei ze zacht, terwijl haar ogen zich vastklemden op het donkere oppervlak. Haar voeten brachten haar steeds dichterbij de oever. De anderen volgden, deels uit nieuwsgierigheid, deels omdat ze haar niet alleen wilden laten. Ze stonden in een halve cirkel rondom haar, terwijl ze het water in staarde.

Toen, net toen de zon door de mist begon te breken, gebeurde er iets vreemds. Het water leek voor een moment donkerder, als een zwarte spiegel die elk van hun gezichten reflecteerde, maar met een vreemde twist. Hun reflecties staarden terug, maar iets klopte niet. Het leek alsof hun spiegelbeelden een eigen leven leidden, alsof ze verlangden om hen iets te vertellen.

Bram hield zijn lantaarn stevig vast en stapte een stap achteruit. "Dit is niet normaal," fluisterde hij. "Dit is de zwarte spiegel waarover ze het hebben. We moeten hier weg."

Hanne keek Bram aan, haar ogen groot van schrik. "Je hebt gelijk," zei ze zacht. "Maar wat als... wat als de verhalen waar zijn? Wat als de Leie echt een soort poort is? Wat als... er iets in het water leeft?"

Victor, die altijd de kalmte zelf was, voelde nu zelf de paniek opkomen. "Laten we dit vergeten, laten we teruggaan. Misschien maken we ons druk om niets."

Maar Elara, met haar onverzadigbare nieuwsgierigheid, was nog steeds gefascineerd. Ze knielde neer bij het water en probeerde haar hand uit te steken, alsof ze het donkere oppervlak wilde aanraken. De anderen keken gespannen toe, niet wetend of ze haar moesten tegenhouden of gewoon toekijken.

Net voordat haar vingertoppen het water raakten, leek er een koude windvlaag door de bomen te waaien, die haar hand terug deed trekken. Een fluistering, nauwelijks hoorbaar, leek hen allen tegelijk te bereiken. "Jullie horen hier niet..." fluisterde de stem. De vrienden verstijfden. Het was alsof de rivier zelf tot hen sprak.

Geschrokken en in stilte keken ze elkaar aan, niet zeker wat ze hadden gehoord. Leontine brak uiteindelijk de stilte en zei, met een bibberende stem: "Ik weet niet wat dat was, maar ik wil hier echt niet meer zijn. Misschien... misschien was het gewoon de wind."

Ze trokken zich langzaam terug van de oever, zonder nog een keer om te kijken naar het donkere water dat hen leek te observeren. De mist trok langzaam op, maar het vreemde, beklemmende gevoel bleef hangen.

Toen ze het bos uitliepen, wisten ze dat hun band met de Leie onherroepelijk was veranderd. De

stilte van de rivier leek hen achterna te volgen, als een schaduw die zich in hun gedachten had vastgezet. Ze wisten niet wat hen de komende dagen te wachten stond, maar een ding was zeker: de mistige ochtend aan de Leie had iets in gang gezet wat niet meer teruggedraaid kon worden.

Hoofdstuk 2: De Legende van de Zwarte Spiegel

Toen de zon hoger klom en de mist zich terugtrok van de Leie, bleven de zes vrienden met een gevoel van onrust achter. Ze wisten dat er iets onverklaarbaars aan de hand was, iets dat hen onbedoeld met de donkere geschiedenis van de rivier had verbonden. Het was Elara die als eerste voorstelde om uit te zoeken wat er achter de vreemde gebeurtenissen schuilging.

Diezelfde middag besloten ze naar de plaatselijke herberg te gaan, waar oude bewoners van het dorp vaak samenkwamen en verhalen deelden. Het was een plek waar verhalen over de geschiedenis van Wervik en zijn geheimen vrijelijk werden verteld, een plek waar herinneringen werden bewaard door woorden en een warme haard.

De herberg zat vol met het geroezemoes van gesprekken en het geluid van klokken en glazen. Een oude vrouw met een verweerd gezicht en een lichte tremor in haar handen zat in een hoek van de ruimte. Haar naam was Margriet, en ze stond bekend als de hoedster van de dorpsverhalen. De vrienden namen plaats bij haar tafel, waar Elara zachtjes haar naam fluisterde. Margriet keek op, haar ogen klein maar scherp, alsof ze door hen heen kon kijken.

"Margriet," begon Elara voorzichtig, "we waren vanmorgen bij de rivier. Iets vreemds gebeurde daar. Het water... leek een spiegel, een zwarte spiegel die terug naar ons staarde." De oude vrouw knikte, zonder enige verbazing in haar blik.

"Jullie hebben haar gezien, de Zwarte Spiegel," fluisterde Margriet, alsof het woord alleen al gevaarlijk was. "Ik heb jullie verteld om daar niet te gaan," vervolgde ze. "Maar ik begrijp dat de nieuwsgierigheid sterker kan zijn dan gezond verstand."

De vrienden wisselden ongemakkelijke blikken uit. "Wat is die Zwarte Spiegel precies?" vroeg Hanne, die zichzelf moed in probeerde te praten. "Is het een soort vloek?"

Margriet lachte zachtjes, een lach zonder vreugde, eerder gevuld met jarenoude bitterheid. Ze keek hen één voor één aan, haar ogen scherp en onverholen.

"De Zwarte Spiegel," begon Margriet, "is een echo van het verleden, een bron van diepe duisternis die door de eeuwen heen in de rivier is blijven sluimeren. Eeuwen geleden, toen Wervik nog jong was, werd de Leie beschouwd als een heilige plaats. Mensen kwamen naar de rivier om hun zonden te wassen, hun zorgen weg te spoelen, en hun wonden te laten genezen. Maar na verloop van tijd begon de Leie dingen te absorberen – niet alleen water en vuil, maar ook de donkere verlangens, de geheimen, en de zonden van degenen die haar bezochten."

Ze pauzeerde even, haar ogen op het haardvuur gericht, alsof ze ver in de tijd terugkeek. "De legende vertelt dat er ooit een man was, een magiër of misschien zelfs een demon in mensengedaante, die zijn ziel aan de rivier had verbonden. Hij had een obsessie met wraak en vervloekte zijn vijanden door ze in het water te laten staren, in de hoop dat hun zielen zouden worden opgeslokt door de donkere stroom. Sindsdien is de Zwarte Spiegel ontstaan."

Victor fronste, sceptisch als altijd. "Dus... die rivier is een soort vloek?"

Margriet knikte langzaam. "Meer dan dat. Ze is een venster naar de duistere kant van de ziel. Ze houdt alles vast wat ze ziet. De verhalen zeggen dat degenen die te lang in de Zwarte Spiegel kijken, iets terug zien wat ze nooit willen aanschouwen: hun diepste angsten, hun donkerste geheimen. En sommigen, zo zegt men, werden voorgoed in de spiegel getrokken, gevangen in de diepten van de rivier, enkel zichtbaar in hun eigen reflectie."

Bram hield zijn lantaarn nog steviger vast, alsof hij zich aan het erfstuk van zijn grootvader

vastklampte. “En wat gebeurt er als iemand werkelijk door die Zwarte Spiegel wordt opgeslokt?”

Margriet keek Bram aan, haar gezicht ondoorgrondelijk. “Hun ziel wordt een deel van de rivier,” fluisterde ze. “Ze worden één met het water, maar niet zoals jij en ik. Ze worden schaduwen, gevangen in het wateroppervlak. Ze verschijnen voor degenen die dapper genoeg zijn – of dom genoeg – om hun eigen ziel te zien weerspiegelen in de donkere stroom. Het zijn die schaduwen die verhalen doorgeven, die zielen roepen en verleiden om hetzelfde lot te ondergaan.”

De vrienden luisterden gespannen, een siddering trok door hun lichamen. Hanne staaarde naar haar handen, die ze nerveus in elkaar vouwde. “Maar waarom zouden die schaduwen anderen willen verleiden?” vroeg ze zacht.

“Omdat ze zichzelf niet kunnen redden,” antwoordde Margriet met een grimmige glimlach. “Hun enige hoop om bevrijd te worden is door iemand anders de spiegel in te trekken, iemand anders die hun plaats inneemt. Het is een wrede, eindeloze cyclus. Niemand ontsnapt aan de Zwarte Spiegel, niet echt. Alleen een ziel die de spiegel betreedt, kan een andere bevrijden.”

Een ongemakkelijke stilte viel over de tafel. Niemand wist wat ze moesten zeggen. Elara voelde een onverklaarbare spanning in haar maag, alsof er een geheim ontrafeld werd waar ze niet klaar voor was.

Na een tijdje was het Gilles die de stilte doorbrak. “Dus, als we naar de rivier gaan en in de Zwarte Spiegel kijken, zouden we... gevaar lopen om opgeslokt te worden?”

Margriet keek hem doordringend aan en knikte langzaam. “Ja, jongen. Maar het is niet de rivier die je opslokt; het is je eigen ziel, je eigen verlangen en angst. De rivier is slechts een spiegel. Wat je ziet, wat je voelt – dat komt allemaal van binnenuit. Zij reflecteert alleen wat al in je hart aanwezig is.”

De vrienden keken elkaar aan, en een onverwachte kilte trok door hun lichaam. Wat was er in hen dat ze niet wilden ontdekken? Wat zouden zij zien als ze opnieuw in de Zwarte Spiegel zouden kijken?

Voordat ze verder konden vragen, stond Margriet langzaam op. “Ik heb genoeg gezegd. Wees voorzichtig, en zoek de rivier niet op bij zonsopgang of zonsondergang. Dat zijn de tijden waarop de grens tussen werelden dun is, wanneer de Zwarte Spiegel het sterkst is.”

De oude vrouw slofte weg, en liet hen in stilte achter. Elara voelde een zwaar gevoel in haar borst. Ze wist dat ze de Zwarte Spiegel niet moest opzoeken, dat de verhalen die ze hadden gehoord bedoeld waren als waarschuwing. En toch, het verlangen om meer te ontdekken bleef knagen, als een echo die maar niet wilde verdwijnen.

Bram keek naar zijn vrienden, zijn gezicht bleek en ernstig. “Misschien is het beter om het hierbij te laten,” zei hij. “We moeten niet met dingen spelen die we niet begrijpen.”

Maar Elara, nog steeds geboeid door de mystérie, schudde haar hoofd. “We kunnen niet zomaar weglopen van dit alles. Misschien moeten we de geschiedenis van de Leie zelf uitpluizen. We kunnen meer te weten komen zonder direct in gevaar te komen, toch?”

De anderen keken haar aarzeling aan, verdeeld tussen angst en nieuwsgierigheid. Uiteindelijk stemden ze ermee in om hun onderzoek voort te zetten, maar voorzichtig, zonder de rivier op te zoeken zoals die ochtend.

Ze verlieten de herberg, maar in hun gedachten klonk Margriet's laatste woorden nog na, als een duistere voorspelling die hen zou achtervolgen in hun dromen.

Hoofdstuk 3: Eerste Blik in de Diepte

De vrienden hadden de waarschuwing van Margriet serieus genomen – of in elk geval, dat hadden

ze geprobeerd. Maar het verhaal over de Zwarte Spiegel was als een echo in hun gedachten blijven hangen. Dagen gingen voorbij, en ondanks hun pogingen om het vreemde voorval aan de rivier te vergeten, werd hun nieuwsgierigheid steeds sterker. Vooral Elara werd geplaagd door dromen waarin de Leie fluisterde en glinsterde onder een duistere maan, haar blik terugkaatsend met een mysterie dat smeekte om onthuld te worden.

Op een kille, schemerige avond besloot Elara dat ze niet langer kon wachten. Ze moest terugkeren naar de Leie en wilde weten wat er in die diepten lag. Toen ze haar vrienden samenriep en hen vertelde wat ze van plan was, keken sommigen haar met opgetrokken wenkbrauwen aan, terwijl anderen het idee spannend vonden.

“Margriet zei dat we het niet moesten doen,” zei Bram zenuwachtig. “Ze had het over gevaren... en schaduwen. Misschien moeten we luisteren.”

Maar Gilles haalde zijn schouders op en grijnsde uitdagend. “Weet je nog toen we haar verhaal aanhoorden? Het klonk vooral als een oude legende, een mooi verteld verhaal. Ik zeg dat we het zelf moeten zien. Wat kunnen we nou echt verliezen?”

Uiteindelijk stemden ze allemaal toe. Ze spraken af elkaar later die nacht bij de rivier te ontmoeten, als de maan helder zou schijnen en het water misschien weer die mysterieuze spiegel zou worden.

De nacht was mistig en stil toen de vrienden naar de rivier trokken. De Leie lag als een donkere slang in het landschap, rustig en vredig, maar met een geheimzinnige diepte. Ze verzamelden zich op de plek waar ze de vreemde spiegeling hadden gezien. De lucht was helder, en de maan scheen hoog aan de hemel, met een koud licht dat de rivier een bijna zilveren glans gaf.

Elara ging als eerste naar de waterkant, terwijl de anderen aarzelend toekeken. Ze knielde neer en keek diep in het water. Net als die ochtend leek het oppervlak van de Leie niet alleen waterig, maar ook vast, als een donkere spiegel die haar eigen gezicht terugkaatste. Ze staaarde naar zichzelf, en het voelde alsof ze in een onbekende versie van zichzelf keek, een Elara die uit een andere wereld kwam.

“Zie je iets?” fluisterde Hanne, haar stem trillend in de koude lucht.

“Ik... ik weet het niet,” antwoordde Elara zacht. “Het is alsof het water me iets wil laten zien... of iets verbergt.”

De anderen knielden naast haar en keken naar hun eigen reflecties. Voor een moment was het alleen maar hun eigen blik in het water, gespannen en nieuwsgierig, net als op elke andere avond. Maar toen, langzaam, begon het water te veranderen. Hun reflecties werden donkerder, vervormd, alsof er een schaduw door hun beelden gleed.

Victor deinsde achteruit, zijn adem schokkerig. “Dit is niet normaal,” fluisterde hij. “Iets is verkeerd.”

Maar in plaats van terug te trekken, bleef Elara gefascineerd kijken. De vervormingen in het water veranderden van vorm en kleur, en uiteindelijk begon een ander beeld te verschijnen, net onder de oppervlakte. Het was het silhouet van een donkere, verlaten wereld. Vage vormen verschenen – stenen muren, bomen met naakte takken, en daar, in het midden van het beeld, stond een figuur. De figuur was gehuld in een zwarte mantel, met een kap die zijn gezicht bedekte, maar zijn ogen waren fel en doordringend, als twee kolen die brandden in de diepte van een grot.

Elara voelde haar hart sneller kloppen. “Wie... wie ben jij?” fluisterde ze in zichzelf, niet verwachtend dat er een antwoord zou komen. Maar toen, tot haar ontsteltenis, begon de figuur in het water langzaam zijn hand op te steken, alsof hij haar kon zien en haar naar zich toe wilde trekken.

“Dit is verkeerd,” riep Bram plotseling, zijn stem vol paniek. Hij greep Elara’s arm vast en trok haar weg van het water. De reflectie verdween onmiddellijk, en het wateroppervlak werd weer stil en normaal. Maar de indruk van die brandende ogen bleef achter op hun netvlies.

“Wat was dat?” vroeg Hanne, haar gezicht bleek en haar handen trillend. Ze keek naar Elara alsof ze een antwoord verwachtte, maar Elara was zelf net zo in de war en geschrokken.

“Ik weet het niet,” zei ze zacht. “Maar ik heb het gevoel dat... dat we een deur hebben geopend die misschien beter gesloten had kunnen blijven.”

De groep liep terug naar het dorpsplein in stilte, elk gevangen in zijn eigen gedachten. De koude lucht voelde zwaarder, alsof er een onzichtbare last op hun schouders drukte. Ze hadden de Zwarte Spiegel gezien, maar het was geen gewone weerspiegeling geweest. Het was een toegangspoort naar iets dat hen had waargenomen, iets dat hen gezien had en misschien zelfs verlangde om hen naar zich toe te trekken.

Die nacht kon niemand van hen slapen. De droombeelden die hen bezochten, waren gevuld met schaduwen, donkere figuren, en de kilte van de maan die door een leeg landschap scheen. Elara droomde van de figuur met de brandende ogen, zijn hand die naar haar reikte, zijn aanwezigheid die haar achtervolgde.

De volgende dag, terwijl de zon opkwam, verzamelden de vrienden zich weer in stilte. Ze wisten allemaal dat er geen weg terug meer was. Ze hadden iets ontwaakt, een geheim dat misschien nooit bedoeld was om gevonden te worden.

Hoofdstuk 4: Het Verdwenen Kind

De gebeurtenissen bij de rivier hadden de groep rusteloos gemaakt. Sinds die nacht dat ze hun eigen vervormde reflecties hadden gezien, voelde niemand zich meer op zijn gemak. Er hing een kille spanning in de lucht, alsof de donkere figuur die ze in het water hadden gezien hun gedachten bleef achtervolgen. Ze spraken er niet hardop over, maar iedereen voelde het: er was iets veranderd.

Een paar dagen later verdween Anna, een zesjarig meisje uit het dorp. Anna's moeder sloeg alarm toen haar dochter niet thuiskwam na het spelen bij het bosrand. Ze had altijd bij het bos gespeeld, vaak op dezelfde plek vlak bij de rivier, waar de bomen zich dicht langs de oevers verzamelden en de bladeren een mysterieuze schemering over de aarde wierpen. Nu was er geen spoor van haar te vinden. Het hele dorp raakte in rep en roer, en de bewoners organiseerden een zoektocht.

Elara, Hanne, Bram, Victor, en Gilles besloten om mee te helpen met zoeken. Ondanks hun angst voelden ze zich schuldig, alsof hun recente contact met de Leie iets in gang had gezet dat niet meer te stoppen was. De sfeer in het dorp was gespannen, en fluisterende stemmen spraken van een oude vloek. Er was altijd al een mythische angst geweest voor de Leie en haar geheimen, maar nu leek die angst levend geworden, tastbaar.

De vrienden besloten om in de buurt van de Leie te zoeken. Ze volgden het smalle, kronkelige pad dat naar de plek leidde waar ze eerder de Zwarte Spiegel hadden gezien. Elara voelde een huivering toen ze weer aan de oever stond, alsof het water hen met een onzichtbare kracht terug had getrokken. De rivier stroomde kalm en onschuldig, maar onder het oppervlak leek er iets te loeren.

Gilles, die de spanning probeerde te doorbreken, wees naar de rivier en probeerde met een geforceerde glimlach wat luchtigheid te brengen. “Misschien vinden we haar wel in het water. Of misschien is het water onze vragen zat en spuwt het haar gewoon uit.”

Niemand lachte.

Ze begonnen het gebied af te zoeken, struikend door het kreupelhout en roepend naar het meisje. Na uren zonder succes, werd het bijna donker. Elara keek naar de ondergaande zon en voelde een zware steen in haar maag. Het leek of de schemering het landschap omtoverde in een schaduwwereld. Terwijl de laatste zonnestralen over het water gleden, verscheen plotseling iets in de rivier. Daar, in het midden van de Leie, leek een klein voorwerp zachtjes te drijven, bijna alsof het heen en weer wiegde op de stille stroming.

Bram knielde aan de waterkant en reikte voorzichtig naar het object, dat inmiddels dichterbij dreef. Zijn vingers raakten het koele oppervlak, en met een trillende hand trok hij het naar de oever. Het was een klein popje van stro en oude lappen, vastgebonden met rafelige touwtjes. De groep staarde ernaar, met een onbestemd gevoel van afschuw.

"Is dit van haar?" vroeg Hanne, haar stem schor van angst. Ze wist dat Anna altijd met een pop speelde, een zelfgemaakt speelgoedje van haar moeder. Maar deze pop zag er anders uit. Het leek gehavend, alsof het door de modder was gesleept, en het straalde iets onheilspellends uit.

Plotseling begon de rivier te trillen. De vrienden deinsden achteruit, terwijl er een onverklaarbare stroomversnelling door het water ging, alsof iets in de diepte bewoog. Hun adem stokte toen het water begon te draaien, langzaam eerst, en daarna steeds sneller, alsof het zichzelf in een draaikolk veranderde.

Elara wilde iets zeggen, iets geruststellends misschien, maar toen hoorde ze het. Een zacht, nauwelijks hoorbaar gefluister. Ze boog zich voorover, gespannen, en voelde hoe haar hart in haar borst bonkte. Het was een kinderstem, een zachte, breekbare stem die door het geruis van de stroming klonk.

"Elara..." fluisterde de stem.

Haar bloed stolde. Het klonk als Anna. De anderen hoorden het ook, en elk van hen keek naar Elara met dezelfde mengeling van ongeloof en angst. Ze hadden geen idee wat dit betekende, maar een gevoel van paniek maakte zich van hen meester. Het water had hen niet alleen geroepen – het leek hen iets te willen vertellen.

Victor pakte Elara's arm vast. "We moeten weg hier," zei hij vastberaden. "Dit is niet... dit is niet normaal. Dit water is vervloekt."

Elara was echter verlamd. Ze kon haar blik niet van de draaikolk losmaken. Ze voelde een duistere aantrekkingskracht, alsof iets haar uit wilde nodigen de rivier in te stappen, naar die oneindige diepte die onder het oppervlak verborgen lag.

"Anna..." fluisterde ze terug, zonder te weten of het meisje haar zou horen. "Ben jij daar?"

De draaikolk stopte abrupt, alsof het water even bevroor in de tijd. De rivier was weer kalm, maar de stilte voelde zwaarder dan ooit. Ze wisten dat er iets in het water was, iets dat hun waarnam, dat hen zag. Ze hadden een grens overschreden, iets gewekt dat niet meer zou rusten.

Die nacht bleef het hele dorp wakker. Het nieuws over het popje dat in de rivier was gevonden verspreidde zich snel, en sommige dorpsbewoners spraken fluisterend over een monster dat in de Leie huisde, een wezen dat kinderen lokte en meenam naar de diepte.

Het meisje was nog steeds niet gevonden, en in hun harten voelden de vrienden een groeiende angst en schuld. Ze wisten dat de rivier hen nog niet los zou laten.

Hoofdstuk 5: De Eerste Stemmen

De dagen na de verdwijning van Anna leken het hele dorp te veranderen. Waar voorheen een levendige, zij het rustige, sfeer heerste, hing er nu een gevoel van spanning en angst dat bijna tastbaar was. Niemand voelde zich meer veilig, en ouders hielden hun kinderen dicht bij zich, bang dat het lot van Anna zich zou herhalen. Er was een gevoel dat de Leie zelf een duistere gedaante had aangenomen, een plek waar geheimen en gevaren lagen te wachten.

Elara, Hanne, Bram, Victor, en Gilles probeerden de gebeurtenissen van de afgelopen dagen te verwerken, maar hoe meer ze erover spraken, hoe meer ze overtuigd raakten dat er iets was ontwaakt in de rivier. Iets dat hen waarnam. En hoewel het rationeel misschien niet klonk, begon een duistere gedachte in hun geesten te groeien: de Zwarte Spiegel had hen gekozen.

Op een regenachtige avond besloten de vrienden samen te komen in de verlaten schuur achter het huis van Gilles, waar ze zich veilig voelden. De schuur was oud en krakkemikkig, en het dak lekte op verschillende plekken, maar het was ver van de rivier en van de angstaanjagende stilte die die plek omhulde.

Ze zaten in een kring op de houten vloer, een enkele kaars in het midden die hun gezichten in spookachtige schaduwen hulde. De regen tikte ritmisch op het dak, maar in de stilte van de schuur leek het geluid al gauw meer op gefluister. De nervositeit hing zwaar in de lucht, en niemand durfde echt te beginnen met praten. Uiteindelijk doorbrak Elara de stilte.

“We moeten het hier over hebben,” zei ze zachtjes, terwijl haar ogen langs elk van hun gezichten gleden. “Wat we zagen, en wat er met Anna is gebeurd... dat kan toch geen toeval zijn? We hebben iets gezien in dat water.”

Hanne knikte nerveus en beet op haar lip. “Ik heb erover nagedacht, en ik kan het niet verklaren, maar het voelde alsof er echt iets of iemand was. Alsof die duistere figuur... naar ons keek. En nu is Anna weg.”

“Misschien was het een waarschuwing,” zei Victor, zijn stem schor van spanning. “Misschien... heeft de rivier haar meegenomen als straf voor wat wij hebben gedaan. We hadden nooit zo dichtbij mogen komen.”

Bram sloeg zijn handen voor zijn gezicht en zuchtte diep. “Ik kan er niet meer aan denken, het maakt me gek. Soms hoor ik 's nachts iets... fluisteren. Alsof iemand mijn naam roept. Ik dacht dat het verbeelding was, maar...”

Voordat hij zijn zin kon afmaken, hoorden ze allemaal een zacht geluid buiten de schuur. Een voetstap, of misschien een zachte beweging in het gras. Elara hield haar adem in terwijl iedereen stil bleef zitten, luisterend naar het geluid. De regen was intussen lichter geworden, en in de stilte klonk het alsof iemand door het natte gras liep, langzaam, alsof hij of zij hen wilde benaderen zonder gezien te worden.

“Wat... is dat?” fluisterde Hanne.

De voetstappen stopten. Er klonk niets meer, behalve de laatste druppels regen op het dak. Elara voelde haar hart sneller kloppen, en haar huid werd koud van angst. Het was alsof het onzichtbare wezen buiten hen hoorde en genoot van hun angst.

En toen, plotseling, klonk er een stem. Het was zacht en verre van menselijk, met een hese, krakende toon die door merg en been ging. De stem klonk zowel veraf als dichtbij, alsof het door de muren van de schuur sijpelde.

“Elara... Victor... Hanne...” Het fluisterde hun namen één voor één, op een manier die hen kippenvel bezorgde. Het geluid klonk niet als iemand die hen riep, maar eerder als iets dat hen al jaren kende, alsof het hen vanaf hun geboorte had waargenomen. Het was zowel teder als dreigend, alsof het hun leven in zijn macht had.

Hanne begon te snikken en klampte zich vast aan Bram. “Dit is niet echt,” fluisterde ze, maar haar stem trilde. “We... we hebben dit onszelf aangepraat. Er kan niemand buiten zijn.”

Toch wisten ze allemaal dat het geen verbeelding was. Iets had hen gevolgd. Iets dat hen kende, en dat op deze nacht besloten had zich kenbaar te maken.

Gilles, die tot nu toe verstijfd van angst was gebleven, stond plotseling op. “We moeten dit onder ogen zien,” zei hij met bevende stem. “Wat het ook is, het speelt met ons, het wil dat we bang zijn. Laten we naar buiten gaan en zien wie of wat dit doet.”

De anderen staarden hem aan, twijfelend, maar uiteindelijk knikten ze. Hun nieuwsgierigheid en het gevoel van machteloosheid begonnen de overhand te nemen. Ze openden de krakende deur van de schuur en stapten naar buiten, de koude lucht van de nacht op hun huid voelend.

De regen was opgehouden, en er hing een vreemde mist boven het gras. In het bleke maanlicht zag de wereld er vervormd en onwerkelijk uit. De bomen wierpen lange, schaduwrijke silhouetten over de grond, en de schuur leek plotseling dreigend en vreemd, alsof het deel uitmaakte van een sinistere wereld.

Ze stonden daar, stil en huiverend, en keken om zich heen. Maar er was niemand, niets wat hun angstige blikken beantwoordde. Toch hadden ze allemaal het onverklaarbare gevoel dat ze bekeken werden.

Plotseling klonk de stem weer, deze keer zachter, alsof hij rechtstreeks in hun gedachten sprak. “Jullie... hebben de Zwarte Spiegel gewekt. Jullie hebben in de diepte gekeken, en de diepte kijkt nu terug.”

De woorden trilden door hun geest, elk woord was als een echo die na resoneerde. Ze voelden de drang om weg te rennen, maar tegelijkertijd een nieuwsgierigheid die hen vastklemde op hun plek. Was het mogelijk dat de rivier werkelijk een soort bewustzijn had? Was de Leie meer dan een gewone stroom water?

“Elara...” De stem fluisterde opnieuw haar naam, deze keer bijna teder, alsof ze een oude vriend was die teruggeroepen werd. Elara voelde de neiging om antwoord te geven, om te vragen wie of wat haar riep, maar ze slikte de woorden in.

De stem vervaagde in het niets, en de lucht werd stil. Er waren geen voetstappen meer, geen gefluister, alleen de rustige stilte van de nacht.

Het was Victor die het eerst sprak, zijn stem hees van emotie. “Wat we ook hebben gezien in de Leie, het heeft ons gekozen. Het wil iets van ons. We hebben in iets donkers gekeken, en het kijkt nu terug.”

Die nacht keerden ze terug naar hun huizen, maar het gevoel van beklemming bleef hen achtervolgen. Het was alsof de rivier een schaduw over hen had geworpen, een schaduw die hen overal volgde, zelfs in hun dromen. Ze wisten dat de stemmen nog niet waren verdwenen. Wat er ook in het water leefde, het zou niet rusten totdat ze begrepen wat het van hen wilde – en totdat ze de prijs betaalden voor het ontwaken van de Zwarte Spiegel.

Hoofdstuk 6: De Onthulling van het Ritueel

Het was midden in de nacht, en het kleine dorp lag er verlaten en stil bij. Een halve maan hing aan de hemel, en alleen het geluid van de wind en het zachte klotzen van de Leie waren te horen. Elara had de afgelopen dagen nauwelijks geslapen. Haar gedachten draaiden onophoudelijk rond de gebeurtenissen aan de rivier en de schaduwachtige stemmen die zij en haar vrienden hadden gehoord. Hoewel angst haar elke dag verlamde, voelde ze zich onverklaarbaar aangetrokken tot de rivier, alsof iets diep in de diepte haar riep, iets dat begreep wat zich afspeelde in haar ziel.

Die nacht, na uren wakker te hebben gelegen, besloot Elara op te staan. Ze kleepte zich stilte aan en glipte haar kamer uit, vastbesloten om naar de rivier te gaan. Misschien, dacht ze, zou de stilte van de nacht haar antwoorden kunnen geven die overdag onmogelijk leken. Toen ze de deur uit sloop, werd ze plotseling verrast door een schaduw die haar opwachtte. Het was Victor.

“Ik dacht wel dat je zou gaan,” fluisterde hij met een nerveuze glimlach. Zijn ogen waren donker en schoten van spanning heen en weer. “Ik voel het ook, die drang om terug te keren.”

Niet veel later kwamen ook Bram, Hanne, Gilles en zelfs de meestal terughoudende Leontine stilte aanlopen. Blijkbaar hadden ze allemaal dezelfde roep gevoeld. Het was een onuitgesproken verlangen om terug te keren naar de rivier, en niemand wist precies waarom. Er heerste een stilzwijgende verstandhouding tussen hen. Ze begrepen elkaar, hun angst, hun fascinatie – alles zonder woorden.

“Wat nu?” fluisterde Hanne, terwijl ze naar het kabbelende water van de Leie staarde, die een vreemde, zilverachtige gloed had onder het maanlicht. De rivier leek te ademen, alsof het een eigen leven leidde. Haar ogen waren groot en haar stem trilde, maar haar nieuwsgierigheid had de overhand op haar angst.

Elara stapte als eerste naar de waterkant, de geur van vochtige aarde en algen opnemend. Ze hurkte neer en liet haar vingers over het wateroppervlak glijden. De kou prikte haar huid, maar wat haar werkelijk deed huiveren was de kracht die ze voelde toen ze het water raakte, een energie die haar vingertoppen tintelend achterliet.

“Jullie hebben allemaal de stemmen gehoord,” begon Elara zacht, haar ogen gericht op de rivier. “Er is iets dat ons riep. Wat als het iets wil dat wij nog niet begrijpen?”

Leontine, die zich meestal afzijdig hield, sprak nu op een toon die anders was dan normaal, alsof ze iets begreep dat de anderen ontging. “Mijn grootmoeder vertelde me ooit een verhaal,” zei ze, haar stem laag en geheimzinnig. “Over een oud ritueel, een verboden ritueel dat zich alleen aan de Leie kon voltrekken. Een manier om in de spiegel van het water te kijken... en het wezen daaronder te zien. Ze noemde het de ‘Zwarte Spiegel.’”

De anderen luisterden ademloos, het verhaal echoënd met de angst en spanning die ze al dagenlang voelden. Leontine vervolgde: “De legende vertelt dat er een offer moest worden gebracht. Iemand die de rivier ingaat en bereid is iets belangrijks achter te laten. Pas dan zou de Zwarte Spiegel zich volledig onthullen.”

Een rilling ging door hen heen. De woorden “offer” en “achterlaten” maakten het allemaal ineens bitter en reëel. De rivier was niet zomaar een rivier, dat wisten ze nu zeker, en als ze echt de waarheid wilden ontdekken, moesten ze misschien iets kostbaars opgeven.

Gilles schudde zijn hoofd en keek de anderen vastberaden aan. “We kunnen ons niet door angst laten leiden. We zijn al te ver gegaan. Als we het ritueel moeten volbrengen, laten we dan proberen uit te vinden wat precies nodig is – zonder iemand in gevaar te brengen.”

Ze overlegden nog een tijdje en besloten een plan te maken om het ritueel van de Zwarte Spiegel te ontrafelen zonder zelf volledig betrokken te raken. Ze verzamelden elk stukje informatie dat ze over de legende konden vinden, de verhalen die hun grootouders hen ooit hadden verteld, en ze lazen elke oude tekst die ze konden vinden over de Leie en zijn duistere kant.

Uiteindelijk vonden ze in een vergeeld manuscript in een vergeten hoek van de dorpsbibliotheek iets wat hen verder hielp. Het was een fragment dat het ritueel in vage bewoordingen beschreef:

“De Zwarte Spiegel onthult zich niet zomaar. Het verlangt de stilte van de nacht, de koude van de Leie en de diepste herinnering van degene die zijn blik erop werpt. Om de spiegel te zien, moet degene die verlangt zijn donkerste geheim aan de rivier geven, zijn grootste angst prijsgeven aan de duisternis.”

Elara las de passage met rillingen over haar rug. Het idee dat ze hun diepste angsten en geheimen zouden moeten onthullen, was beangstigend, maar ook betoverend. Wat kon de Zwarte Spiegel hun mogelijk tonen? En wat als ze weigerden?

Op een stormachtige nacht verzamelden de zes vrienden zich opnieuw bij de rivier. Het was een nacht waarin de lucht zwaar was van elektriciteit, en de wind leek hun gedachten te fluisteren. De rivier klotste luidruchtiger dan normaal, alsof het gespannen wachtte op wat zou komen.

Elara stapte naar voren, haar gezicht gespannen. Ze wist dat als iemand dit moest doen, het waarschijnlijk zij zou zijn. De anderen keken stilletjes toe terwijl ze zich concentreerde op haar donkerste herinneringen, op haar grootste angst. Ze dacht aan de dood van haar zus, iets wat ze altijd verborgen had gehouden, een schuldgevoel dat haar nachten had achtervolgd.

Ze knielde bij de rivier, haar ogen op de stroming gericht. Ze liet haar handen in het water zakken en fluisterde haar geheimen, haar angsten, haar verdriet in het donkere water. Het voelde alsof de

rivier haar woorden opslokte, alsof het haar leed accepteerde.

Plotseling begon het water te borrelen, en in het midden van de Leie verscheen een duistere schim, alsof de rivier haar een glimp van de Zwarte Spiegel wilde tonen. Elara voelde haar hart in haar keel kloppen terwijl ze staarde naar de schaduw in het water. Het was alsof het wezen, de Zwarte Spiegel zelf, haar antwoord gaf, haar geheim bewaarde.

De anderen stonden in doodse stilte, aangetrokken en afgeschrikt tegelijk. De schim leek hen allemaal aan te kijken, elk van hen onderzoekend, wachtend of zij hun angsten ook zouden delen.

Victor liep naar voren en sprak met een trillende stem: “Mijn vader verliet ons toen ik klein was. Ik... ik heb altijd gedacht dat het mijn schuld was. Dat ik niet goed genoeg was.” Hij sloot zijn ogen, en de woorden lieten een zichtbaar gewicht van zijn schouders vallen.

Een voor een stapten ze naar voren en spraken hun grootste angsten en geheimen uit. Bram sprak over zijn angst om vergeten te worden, Hanne over haar angst voor eenzaamheid, Gilles over zijn verborgen woede tegen zijn familie, en zelfs de stille Leontine onthulde haar angst dat niemand haar ooit echt zou begrijpen.

Elke keer dat iemand sprak, borrelde de rivier, en de schaduw in het water leek sterker te worden, alsof hun angsten het wezen voedden. Uiteindelijk, toen de laatste woorden in de nacht waren vervlogen, gebeurde er iets vreemds.

Het water van de Leie werd glashelder, en ze konden elk hun eigen gezicht zien weerspiegeld in het oppervlak, maar hun blikken werden beantwoord door iets meer. Onder hun eigen reflecties zagen ze donkere ogen, starend vanuit de diepte, ogen die de hunne leken te doorgronden, ogen van de Zwarte Spiegel.

Een fluistering klonk, de stem van de rivier zelf: “Jullie hebben jullie waarheden gebracht, maar de prijs is niet betaald. Het bloed moet vloeien, of de spiegel blijft open, en jullie geheimen zullen zich verspreiden.”

Ze keken elkaar met grote ogen aan. De rivier wilde een bloedoffer. Dat was de prijs voor het kijken in de Zwarte Spiegel, de prijs voor het ontwaken van de duisternis.

Het ritueel was onthuld, maar ze hadden iets meer wakker gemaakt dan ze ooit hadden kunnen vermoeden.

Hoofdstuk 7: De Nacht van de Spiegel

Een kilte hing over het dorp die avond, een ongebruikelijke en bijna tastbare kou die doordrong tot in de huizen, alsof de schaduwen zelf een stukje van hun warmte hadden gestolen. De dorpsbewoners die niet sliepen, voelden een onverklaarbare spanning in de lucht, alsof de nacht zelf iets slechts in zich droeg. Elara en haar vrienden zaten samen in een verlaten schuur aan de rand van de Leie, hun gezichten gespannen en hun ogen donker van de onrustige nachten en bizarre gebeurtenissen van de afgelopen dagen.

De nacht ervoor hadden ze de Zwarte Spiegel ontwaakt, het wezen in de Leie dat enkel leefde door hun angsten, geheimen en pijn. Maar de rivier had niet zomaar hun angsten opgeslokt; het had iets teruggeëist. De Leie was niet tevreden met enkel woorden en herinneringen; het wezen in het water wilde iets kostbaars, iets fysieks — een bloedoffer.

“Ik denk... dat we de spiegel niet zomaar kunnen negeren,” zei Victor langzaam, zijn blik naar de grond gericht. “Als we het wezen ontwaken zonder het te geven wat het wil, wie weet wat het ons aandoet.” Hij keek de anderen aan, zijn ogen gevuld met een angst die de rest ook voelde maar niet wilde toegeven.

Bram trok bleek weg, maar knikte kort. “Ik voel het ook. Sinds gisteren heb ik... vreemde dromen gehad. Alsof iemand, of iets, naar me kijkt. Het voelt alsof mijn eigen angsten nu echt beginnen te

leven.”

Elara voelde hetzelfde, maar probeerde zich sterk te houden voor haar vrienden. Ze voelde een verantwoordelijkheid voor wat er gebeurde; ze was degene geweest die het water had aangeraakt, die als eerste haar angsten in het water had laten wegvloeien. Wat als de spiegel nu hen allemaal achtervolgde vanwege haar beslissing?

Leontine, altijd stil maar wijs, sprak op een toon die doordrong tot het diepste van hun ziel. “De Zwarte Spiegel verlangt ons bloed, maar we moeten voorzichtig zijn. Als we het ritueel uitvoeren zonder de juiste kennis, wie weet wat we loslaten.”

Ze zaten zwijgend bij elkaar, terwijl buiten de maan in een vreemde, rode gloed boven de rivier hing. Ze wisten dat er geen weg terug meer was; de duistere aantrekkingskracht van de Leie had hen volledig in zijn greep. Met een vastberaden blik nam Elara een mes van de tafel en keek de anderen aan.

“Het offer hoeft geen mensenleven te zijn,” zei ze, haar stem krachtig en vastbesloten. “We kunnen een klein beetje van ons eigen bloed geven. Misschien is dat genoeg.”

De spanning in de groep was tastbaar, maar de anderen stemden stilzwijgend in. Ze waren bang, maar hun nieuwsgierigheid en vastberadenheid won het van hun angst. Langzaam, één voor één, liepen ze de donkere nacht in, richting de Leie die nu bijna onheilspellend stil leek te zijn, alsof het wachtte op hun komst.

Ze stonden aan de rand van de rivier en keken naar het stille wateroppervlak, dat het rode schijnsel van de maan weerspiegelde als een bloedrode streep in de duisternis. Elara knielde neer en opende het mes. Ze haalde diep adem, haar hart bonkend in haar borst.

Ze sloot haar ogen en sneed voorzichtig in haar handpalm, een dunne straal bloed druppelend in de rivier. De anderen volgden haar voorbeeld, hun bloed zich mengend met het koude water. Het klonk gek, maar het voelde alsof de rivier gretig hun offer accepteerde, alsof het wezen dat onder het oppervlak sluimerde eindelijk tevreden werd gesteld.

Plotseling gebeurde er iets vreemds. De lucht om hen heen leek te trillen, en de schaduwen van de bomen langs de oever bogen zich als donkere sluiers naar de rivier toe. Een diepe, onheilspellende grom klonk vanuit het midden van de Leie, een geluid dat zich vermengde met het klotsen van het water en de hartslagen van de groep.

Ze staarden naar de oppervlakte en zagen tot hun afgrijzen dat het water als een spiegel glinsterde, donker en helder tegelijk. In het midden van die spiegel zagen ze niet enkel hun eigen reflecties, maar een gezicht — een vreemde, misvormde verschijning met ogen zo zwart als de nacht en een mond die leek te bewegen alsof het hun namen fluisterde.

Elara voelde hoe haar adem stakte en haar hart sneller klopte. Dit was het wezen van de Zwarte Spiegel, het wezen dat al die tijd had geluisterd naar hun angsten, hun geheimen en hun pijn. Nu had het hun bloed gekregen, maar het was duidelijk dat het meer wilde, dat het niet tevreden zou zijn met enkel een klein offer.

Leontine stapte naar voren, haar ogen vol angst maar ook vastberadenheid. Ze strekte haar hand uit naar het water, alsof ze contact wilde maken met het wezen. “Wat wil je van ons?” fluisterde ze, haar stem trillerig maar zonder aarzeling.

Het wezen in het water glimlachte, een ijskoude glimlach die hen allemaal huiverend achterliet. Het sprak, maar de stem klonk niet hardop; het was een fluistering die rechtstreeks hun gedachten binnendrong.

“Jullie hebben me gewekt, mijn schaduw omarmd, en jullie angsten prijsgegeven... maar de spiegel is nog niet gesloten. Jullie zullen mijn naam fluisteren in jullie dromen, mijn herinnering dragen in jullie nachten. Ik ben een schaduw die nooit verdwijnt, een echo die altijd blijft.”

De groep deinsde achteruit, terwijl het water van de rivier kolkte en draaide, alsof de rivier zichzelf wilde afsluiten voor hen. De spiegelachtige oppervlakte verdween langzaam en de schaduwachtige figuur loste op, maar niet zonder hen eerst één laatste blik toe te werpen, een blik die doordrong tot in hun ziel.

Het wezen was verdwenen, maar ze wisten dat het niet voorgoed weg was. Het zou altijd blijven sluimeren, net onder het oppervlak, wachtend op het juiste moment om terug te keren, op een nieuwe ziel die het zou willen wekken.

Zonder een woord wisselden de vrienden een blik van onuitgesproken angst en onderlinge verbondenheid. Ze hadden iets losgelaten in de nacht, een geheim dat hen voor altijd zou verbinden maar ook achtervolgen. In de verte klonk het geluid van de wind door de bomen, als een fluistering die hen eraan herinnerde dat de nacht van de spiegel nooit volledig voorbij zou zijn.

Ze liepen terug naar het dorp, terwijl de kilte van de nacht hen volgde, als een schaduw die hen nooit meer zou verlaten.

Hoofdstuk 8: Verwongen Herinneringen

Dagen waren verstreken sinds de nacht van het bloedoffer aan de Leie, maar de gebeurtenissen die zich daar hadden afgespeeld bleven in de gedachten van Elara en haar vrienden rondspoken. Alsof de tijd eromheen zich had verdicht, alsof de klok zijn normale ritme had verlaten en de dagen zich traag en dreigend voortsleepten, met elk uur zwaarder dan het vorige.

In de tijd die volgde, begonnen hun herinneringen te vervagen — niet op de manier waarop dromen verdwijnen bij het ontwaken, maar eerder alsof een vreemde hand zorgvuldig de randen van hun gedachten uitgomde. De nachten werden gevulder met verwongen beelden die hen niet volledig toelieten te slapen, en de dagen waren doordrenkt met een vreemde, onverklaarbare mist in hun gedachten.

Het begon met kleine dingen. Elara merkte dat ze details vergat over hun ontmoeting aan de rivier. Als ze probeerde terug te denken aan die nacht, dan leek haar herinnering zich in nevel te hullen, en zodra ze zich iets levendigs probeerde te herinneren, vervormde het beeld meteen weer. Ze herinnerde zich niet meer hoe het wezen precies sprak, of wat het haar precies vertelde — alleen de koude, verontrustende sfeer die hen omringde. Het was alsof haar geest besloot dat ze het niet langer hoefde te weten.

Ook de anderen hadden dezelfde ervaring. Tijdens hun gebruikelijke ontmoetingen vermeden ze het onderwerp van de Leie, maar de gespannen stilte tussen hen sprak boekdelen. Ze wisten dat ze allemaal hetzelfde doormaakten. Victor, die normaal de moedige en uitgesproken leider van de groep was, leek zichzelf te verliezen in teruggetrokken stiltes en starende blikken. Bram kon zijn blik nauwelijks omhoog krijgen, alsof hij iets zag dat de anderen niet zagen. En Leontine... Leontine had donkere kringen onder haar ogen alsof ze 's nachts niet meer sliep. Maar het ergste van alles was dat ze niets aan elkaar konden uitleggen; hun woorden verdwaalden in vage beelden en half vergeten angsten.

Op een koude ochtend, toen de eerste nevel over het dorp hing, besloot Elara dat ze met Leontine moest praten. Ze voelde zich altijd het meest verbonden met haar en had hoop dat Leontine misschien antwoorden kon bieden, of op z'n minst iets zou zeggen dat haar verwarde gedachten tot rust kon brengen. Ze vond Leontine achterin het kleine bos aan de rand van het dorp, waar ze alleen zat, met een lege blik naar een bosje bloemen starend dat ze in haar handen hield.

“Elara,” zei Leontine toen ze haar vriendin hoorde naderen, zonder op te kijken. Haar stem was hees, bijna niet herkenbaar.

Elara knielde naast haar. “Leontine, ik voel alsof mijn eigen gedachten me ontglippen. Alsof die nacht... alsof er iets met ons is gebeurd dat ons geheugen vervormt.”

Leontine keek eindelijk op, haar ogen gevuld met een diepliggende angst. “Je hebt gelijk. Elke keer als ik probeer terug te denken aan de spiegel, lijkt het alsof mijn gedachten... misvormd raken. Alsof ik het niet mág onthouden. Alsof de spiegel zichzelf bewaakt, zelfs in onze herinneringen.”

Er viel een stilte tussen hen, gevuld met het zachte fluisteren van de wind die door de bomen waaide. Maar Elara wist dat ze haar vermoeden moest delen.

“Leontine, wat als de Zwarte Spiegel niet alleen onze herinneringen heeft aangetast, maar ook onze dromen beheerst? Ik... ik heb elke nacht dezelfde nachtmerrie. Het is geen gewone droom; het is alsof het wezen daar écht op me wacht, alsof het wil dat ik terugkom.”

Leontine knikte langzaam, alsof ze zich hetzelfde realiseerde. “Ik heb ook dromen gehad. En er is een gevoel dat in me groeit, Elara, een gevoel dat ik niet kan verklaren. Alsof iets uit die spiegel in ons achterblijft. We hebben ons bloed gegeven, maar het heeft misschien meer van ons meegenomen dan we beseffen.”

Die nacht droomde Elara opnieuw van de Zwarte Spiegel. Ze stond aan de oever van de Leie, maar in plaats van het rustige water dat ze gewend was, zag ze slechts chaos: golven die kolkten en donkere schaduwen die over het oppervlak rolden. Toen ze naar het water staarde, zag ze haar eigen reflectie — of wat daarvan over was. Haar gezicht was verwrongen en uitgerekt, als een spiegelbeeld dat werd vervormd door het brekende water. Ze probeerde weg te kijken, maar haar eigen ogen leken haar vast te houden in hun donkere, ondiepe diepte.

Plotseling zag ze beweging in het water. Schimmen en gezichten, die langzaam duidelijker werden. Het waren haar vrienden — Victor, Bram, Leontine, en de anderen. Maar hun gezichten waren vervormd, bijna onherkenbaar. Hun ogen waren hol, hun monden opengesperd in een stille schreeuw. Ze riepen om hulp, maar hun stemmen waren als het verre gekraak van takken in de wind, onverstaanbaar en verontrustend.

Elara schoot rechtop in bed, badend in het zweet. Ze voelde een koude hand over haar rug kruipen, zelfs al was er niemand bij haar. Die droom voelde te echt. Het was alsof ze haar vrienden echt had gezien, alsof ze werkelijk vastzaten in dat zwarte water.

De volgende ochtend zocht ze de groep op en vertelde hen over haar droom. Ze spraken elkaar tegen, totdat Bram plotseling sprak: “Ik heb precies dezelfde droom gehad.” De anderen knikten geschrokken; ook zij hadden het gevoel gehad alsof de Leie hen vast probeerde te houden, als een schaduw die nooit zou verdwijnen.

Langzaam begonnen ze te beseffen dat de Zwarte Spiegel niet zomaar een spiegel was. Het was een poort, een toegang tot een wereld van duisternis en pijn. Het wezen dat ze hadden aangeraakt, had iets van hen meegenomen, en in ruil daarvoor had het hen verbonden met die schaduwwereld. Die nacht hadden ze hun angsten in de Leie gegooid, maar het wezen in het water had hun angsten teruggestuurd als nachtmerries, als wrange herinneringen en vervormde beelden.

Ze wisten dat de nachtmerries niet zouden stoppen, dat hun herinneringen aan die nacht altijd vervormd zouden blijven, als een spiegelbeeld dat nooit de waarheid weerspiegelt. Maar de vraag die hen echt kwelde, was deze: wat zou de Zwarte Spiegel nog meer van hen eisen?

De groep bleef die dag zwijgend bij elkaar, met een diepgaande angst die hen verbond.

Hoofdstuk 9: De Verloren Ziel

Het dorp Wervik lag in een ongewone stilte gehuld. De inwoners voelden het allemaal: een koude spanning, alsof de lucht zelf een geheim probeerde te verbergen. De groep rondom Elara had zich steeds verder teruggetrokken in zichzelf sinds hun nachtmerries en verwrongen herinneringen. Maar er was meer aan de hand. Ze hadden het gevoel alsof er iemand ontbrak, iemand die tot hun kring behoorde, hoewel ze niet konden zeggen wie of waarom.

Het was Victor die als eerste merkte dat er iets fundamenteel mis was. Hij stond aan de rand van de Leie, zijn ogen op het troebele water gericht. Hij herinnerde zich fragmenten van een ander persoon, een ziel die altijd dichtbij was, een vriend. Maar telkens wanneer hij probeerde die herinneringen vast te grijpen, verdwenen ze als rook tussen zijn vingers. Hij voelde zich rusteloos, alsof hij aan iets belangrijks werd onttrokken.

Die nacht besloot hij de anderen te bezoeken. Hij vond Elara, Leontine, Bram en de anderen bij hun gebruikelijke ontmoetingsplek, een oud, vervallen huis aan de rand van het dorp. Ze zaten in stilte, hun gezichten bleek en hun ogen dof, alsof ze nachtenlang geen oog hadden dichtgedaan. Ze begroetten Victor met korte knikken en gezucht, elk verzonken in hun eigen gedachten. Maar ook zij voelden diezelfde leegte, een vage herinnering aan iemand die er niet meer was.

“Voelen jullie het ook?” vroeg Victor, zijn stem breekbaar. “Dat er iemand ontbreekt?”

Elara keek op, en haar ogen vulden zich met verwarring. “Ik... Ik heb de laatste dagen hetzelfde gevoel. Alsof er iemand altijd bij ons was, maar nu is verdwenen. Het is alsof mijn herinneringen met gaten erin zitten, en ik weet niet wie ik mis.”

Leontine slikte, haar blik ernstig. “Wat als... wat als die nacht bij de Zwarte Spiegel meer heeft meegenomen dan onze rust? Wat als we iemand hebben verloren?”

De woorden hingen zwaar in de lucht, en niemand durfde ze hardop te bevestigen. Maar ze voelden het allemaal: een ongrijpbare leegte, als een schaduw zonder eigenaar. Elara sloot haar ogen en probeerde zich te concentreren, probeerde terug te denken aan die nacht. Flarden van beelden schoten door haar geest: het koude water, het fluisteren van stemmen, en de ogen van iets dat vanuit de diepte naar hen terugstaarde.

Plotseling stond ze op, een diep verlangen om de waarheid te achterhalen brandend in haar hart. “Er is maar één manier om hierachter te komen,” zei ze. “We moeten terugkeren naar de Leie en de Zwarte Spiegel, en de waarheid onder ogen zien.”

Ondanks hun angst stemden de anderen in. De groep verzamelde zich diezelfde nacht nog aan de oever van de Leie, waar een dikke mist over het water hing. De maan wierp een bleek schijnsel over het oppervlak, en in de stilte leek het alsof de rivier zelf wachtte, zich voorbereidende op hun komst.

Elara knielde neer bij de waterkant, haar blik op de donkere, weerspiegelende oppervlakte gericht. “We zijn iets verloren,” fluisterde ze naar de rivier, “en we willen het terug.”

De stilte bleef ongebroken, maar langzaam vormden zich kringen in het water, als een antwoord op haar verzoek. Een koude wind stak op, en de mist leek zich rondom de groep samen te trekken, hen afsluitend van de rest van de wereld.

Plotseling hoorde Victor een zachte stem fluisteren, zwak en ver, alsof het door lagen van tijd en ruimte kwam. Hij herkende de stem niet, maar het voelde vertrouwd. Het was de stem van degene die ze kwijt waren, de verloren ziel. Zijn hart sloeg over terwijl hij zijn vrienden aankeek. “Wacht... horen jullie dat ook?”

De anderen knikten, hun ogen groot van angst en verwondering. De stem klonk opnieuw, iets duidelijker deze keer, als een echo die tussen de mist en het water leek te zweven. “Waarom... hebben jullie mij achtergelaten?” klonk het, met een bitterheid die hun harten doorboorde.

De groep stond in verstijving. Het was waar; ze hadden iemand verloren, iemand die met hen die nacht naar de Zwarte Spiegel was gekomen. Maar hoe konden ze diegene vergeten zijn? Het leek onmogelijk, en toch was het gebeurd. Iets in de Zwarte Spiegel had hun herinneringen aangetast, hun geesten vervormd.

Elara voelde haar ogen branden van tranen. “Wie je ook bent, vergeef ons,” fluisterde ze. “We wisten het niet... we wisten niet dat je was achtergebleven.”

Toen gebeurde er iets wonderlijks. Het wateroppervlak van de Leie werd stil, spiegelen als glas, en in dat glimmende zwarte oppervlak verscheen langzaam een gezicht. Het was bleek, met ogen die hen vol pijn en verdriet aankeken. Het was de verloren ziel, de vriend die ze onbedoeld in de diepte van de Zwarte Spiegel hadden achtergelaten.

Het gezicht in het water keek hen aan met een mengeling van woede en verdriet. “Jullie hebben mij vergeten, mij opgeofferd. Jullie deden de eed van de Zwarte Spiegel en lieten mij achter om te vergaan.” De stem trilde van emotie. “Ik heb daar in de duisternis gewacht, gevangen in de mistige diepten, en nu... nu weet ik niet meer wie ik ben.”

Elara deed een stap naar voren, haar hand half uitgestrekt naar het water. “Vertel ons wie je bent, en we zullen je herinneren. We zullen je terughalen.”

Het wezen schudde zijn hoofd, en een droevige glimlach speelde om zijn lippen. “Het is te laat. Jullie herinneringen zijn vervormd, jullie zielen bezoedeld. Wat de Zwarte Spiegel eenmaal heeft genomen, geeft hij niet zomaar terug. Mijn naam, mijn gezicht, mijn ziel... alles is hier, gevangen. Jullie moeten verder leven met wat jullie achterlieten.”

De woorden boorden zich diep in hun hart. De vrienden stonden hulpeloos aan de rand van het water, met het besef dat hun verloren vriend voor altijd gevangen was in de duisternis van de Zwarte Spiegel. Het gezicht begon langzaam te vervagen, en de wateroppervlakte hervond zijn rust.

“Elara...” fluisterde de stem nog eenmaal, alsof het enkel voor haar bedoeld was. “Ik zal altijd op jullie wachten... altijd, tot jullie terugkomen. Jullie zijn nu deel van de spiegel, net als ik.”

Met die laatste woorden verdween het gezicht in de diepten van de Leie, en de rivier keerde terug naar haar doodse stilte. Elara en haar vrienden stonden sprakeloos, met een leegte in hun harten die onuitwisbaar leek. Ze hadden een vriend verloren, maar wat nog verontrustender was: de Zwarte Spiegel had hen allemaal getekend.

Toen ze zich omdraaiden en langzaam terugliepen naar het dorp, voelde Elara een schaduw over haar schouder meekijken.

Hoofdstuk 10: Het Oog in de Diepte

De volgende dagen hingen als een donkere sluier over Wervik. Elara, Victor, Leontine en de anderen probeerden hun gewone leven weer op te pakken, maar hun gedachten bleven gevangen in dat ene moment bij de Zwarte Spiegel. De verloren ziel, het gezicht in het water, en vooral de belofte dat "het oog" in de diepte hen altijd zou zien – deze herinneringen lieten hen geen moment met rust.

Het werd Victor al snel duidelijk dat er iets meer aan de hand was. Elke nacht droomde hij hetzelfde: hij stond aan de oever van de Leie, alleen, en ergens in het midden van het water lag een donkere schaduw, diep in de spiegelen diepte. En telkens, net als hij dichterbij wilde kijken, opende zich een gigantisch oog dat hem strak en onafgebroken aankeek. De droom liet hem altijd wakker worden in een koud zweet, zijn hart bonkend, zijn hoofd dof. Maar hij kon de andere ook niets vertellen; ze hadden allemaal al zoveel meegemaakt.

Op een mistige avond, toen het maanlicht een vreemde gloed over het dorp wierp, verzamelde de groep zich opnieuw. Ze hadden geen woorden nodig om te weten waarom ze daar waren – het was alsof ze allemaal door dezelfde onzichtbare hand naar de oever van de Leie waren getrokken. De lucht was ijzig stil, en het wateroppervlak leek glad en helder, bijna onnatuurlijk. De schaduw van het bos langs de oever spiegelde zich in het water, en in die spiegelen leek iets te bewegen, zich te verschuiven alsof het water iets levends verbergt.

“Elara,” begon Victor eindelijk, zijn stem nauwelijks hoorbaar, “ik denk dat... er iets naar ons kijkt. Er is iets in de Leie, diep in de Zwarte Spiegel, dat ons ziet.”

Ze keek hem aan, haar ogen gevuld met vermoeidheid en angst. “Ik heb het ook gevoeld,” antwoordde ze, haar stem onvast. “Sinds die nacht, het is alsof we nooit meer alleen zijn. Alsof iemand of... iets ons volgt, vanuit de diepte.”

Bram schudde zijn hoofd, zijn gezicht bleek. “Denk je dat het die verloren ziel is? Dat hij ons nog steeds iets probeert te zeggen?”

“Misschien,” antwoordde Elara, terwijl ze voorzichtig haar hand naar het wateroppervlak uitstreckte. Ze aarzelde even, voordat haar vingers het koude water raakten. Een huivering trok door haar heen, alsof een ijzige hand haar vastgreep.

“Wat als we te diep hebben gekeken?” fluisterde Leontine, haar blik niet loskomend van het donkere water. “Wat als er meer is, iets dat niet wil dat we vertrekken? De Zwarte Spiegel... wat als het een toegang is? Niet alleen naar de verloren zielen, maar naar iets groters?”

Op dat moment verscheen het. Een beweging diep onder het oppervlak, iets dat uit de donkerte op hen af leek te komen. Het water golfde zacht, alsof een onderstroom van beneden het oppervlak beroerde. En toen zagen ze het – het oog.

Het was gigantisch, helder en sinister, een cirkelvormige, oplichtende pupil die hen strak aanstaarde. Het leek hen te doorboren, elk van hun geheimen, angsten en verlangens te doorgronden. De kleur was diep, een onpeilbaar zwart dat elk licht opslokte, omringd door een ring van doordringend rood. Het oog leek hun gedachten te peilen, hun herinneringen te doorzoeken alsof ze open boeken waren.

Elara hapte naar adem, haar lichaam verstijfd. Ze kon zich niet losmaken van de blik van het oog, alsof ze in een diepe trance was gevallen. Ze voelde hoe haar eigen herinneringen aan het vervagen waren, hoe het wezen alles uit haar begon te zuigen, haar angsten en haar pijn. In een flits zag ze zichzelf als kind, bang en alleen; ze zag haar dromen, haar geheimen – en dan, de verloren ziel. Het was alsof het oog zich voedde met haar wezen, haar in een eindeloze leegte trok waar tijd niet meer bestond.

“Stop...,” fluisterde ze, maar haar stem was amper hoorbaar. De anderen leken in dezelfde trance gevangen, elk van hen staarde zonder enige wilskracht in het oog.

Plotseling voelde Victor een brandende pijn in zijn borst, een scherpe steek die hem terugtrok in de werkelijkheid. Hij scheurde zijn blik van het oog los en greep naar Elara, zijn hand om haar arm sluitend. “Elara! Word wakker!” Zijn stem was vastberaden en ruw, gevuld met paniek en vastberadenheid.

Elara schrok op, haar ogen vol verwarring. Ze schudde haar hoofd, alsof ze uit een diepe slaap ontwaakte. “Victor... wat was dat?” vroeg ze, haar stem trillend. Maar voordat hij kon antwoorden, leek het oog verder terug te trekken, dieper in het water, alsof het zich langzaam terugtrok in de schaduwen van de Leie.

Toch bleef het hen in stilte aankijken, alsof het iets belangrijkers had ontdekt. De mist trok dicht, en een schim leek rond de oever te hangen, een zwarte schaduw die als een sluier tussen hen en het oog gleed. Toen sprak het oog, niet met woorden maar met gedachten die in hun hoofd galmden.

“Jullie hebben te diep gekeken,” klonk de stem, koud en oud. “De spiegel is niet alleen een oppervlak. Het is een poort, een doorgang naar een wereld die jullie niet begrijpen. Jullie zielen zijn nu verbonden aan mij, aan de diepte, en het water zal altijd hongerig naar jullie terugkijken.”

Ze voelden de kracht van die woorden als een klap. Ze waren veranderd, getekend door iets dat ver buiten hun begrip lag. De stem van het oog verzwakte, en langzaam loste de gloed op in het water, net als de verschijning van het oog. Maar het gevoel bleef, de onuitwisbare aanwezigheid van iets dat hen nooit meer los zou laten.

De vrienden stonden op de oever, met het besef dat ze niet langer alleen waren. Ze hadden in de diepte gekeken, en de diepte had hen terug gezien. De Zwarte Spiegel was geen gewone

wateroppervlakte meer, maar een doorgang, een wezen, iets dat hongerig en onafscheidelijk deel van hen was geworden.

Het was Elara die als eerste sprak, haar stem zwaar en gebroken. “We kunnen nooit meer normaal leven, niet na dit. Het oog... het zal ons blijven zien, ons blijven volgen. Wat we hebben gezien, wat het over ons weet, dat laat het nooit meer los.”

De anderen knikten, stil maar diep getroffen door wat ze hadden gezien en gevoeld. Ze wisten dat hun lot voor altijd verbonden was aan de Leie, en aan het oog dat hen daar in de diepte zou blijven wachten.

Hoofdstuk 10: Het Oog in de Diepte

Het was het dichte bos rondom de Leie dat hen nu omsloot, en de groep voelde zich steeds meer gevangen tussen de bomen die als toeschouwers stonden opgesteld. De avond viel snel, alsof de zon zich haastig terugtrok om hen over te laten aan de duisternis. Sinds de confrontatie met het oog in de diepte van de Zwarte Spiegel, was er geen moment geweest waarop ze zich vrij voelden. Het voelde alsof een onzichtbare kracht hen opjoeg, een energie die hen voortdurend naar de Leie en de Zwarte Spiegel trok – zelfs tegen hun wil.

Elara had die nacht het voortouw genomen. Ze had als eerste uitgesproken wat de anderen nog niet durfden te denken: dat ze weg moesten, zo ver mogelijk van de Leie. De ogen van haar vrienden stonden angstig en moe, ieder gevangen in een sluimerende angst die niet meer wegtrok, zelfs niet in de slaap. Het was alsof hun dromen waren omgetoverd tot schaduwen, gevuld met de fluisteringen van verloren zielen die hen riepen vanuit de diepte. De stem van het oog achtervolgde hen, en elke nacht leek deze krachtiger te worden.

“Elara, waar kunnen we nog heen?” vroeg Victor, zijn stem laag maar onmiskenbaar wanhopig. “Het voelt alsof die kracht van de Leie ons overal kan vinden, of we nu blijven of weggaan.”

“Toch moeten we proberen,” zei Elara vastberaden. Ze wist dat ze nergens veilig waren zolang ze dicht bij de Zwarte Spiegel bleven. “Misschien... als we ver genoeg gaan, ver van de Leie, kunnen we ontsnappen aan wat het ons heeft aangedaan.”

Ze keken naar elkaar en knikten. Zonder nog een woord te wisselen, pakten ze hun spullen en liepen de bosrand uit, de donkere nacht in. Ze volgden de paden die hen zo bekend waren, maar die nu verdoemd voelden, als verlaten sporen van iets dat beter verborgen had kunnen blijven. De nacht was verstikkend stil, alleen het ritselen van hun stappen en het gefluister van bladeren begeleidde hun wanhopige vlucht.

De eerste uren hielden ze een stevig tempo aan, zich bewust van elke schaduw, elk geritsel in de struiken. Ze vermeden het elkaar aan te kijken, want in ieders blik zou dezelfde angst weerspiegeld worden: dat het oog hen misschien zelfs in deze vlucht zag, dat de Zwarte Spiegel zijn donkere greep nooit zou lossen. Soms bleef één van hen stokstijf staan, luisterend, maar het enige dat ze hoorden was hun eigen ademhaling die als mist in de nacht hing. De lucht was zwaar, alsof de duisternis hen zelf achtervolgde.

Na uren van haastige stappen bereikten ze een kleine open plek, verlicht door het zwakke maanlicht dat door de bomen scheen. Het leek een geschikte plek om even op adem te komen. Leontine zakte ineem, haar gezicht bleek van vermoeidheid. Ze keek naar Elara en zei met een trillende stem: “En als het ons hier ook vindt? Als we nooit aan het oog kunnen ontsnappen?”

“We moeten het blijven proberen,” zei Elara, die probeerde hoop te houden voor de groep, zelfs terwijl haar eigen moed begon te wankelen. “Hoe verder we gaan, hoe minder het ons kan bereiken.”

Op dat moment brak een ijzige wind door de bomen. Het was alsof iets onzichtbaars zich een weg naar hen baande, een fluistering die hen koud van binnen maakte. Ze voelden de aanwezigheid, dat

vreemde, beklemmende gevoel dat hen al sinds hun eerste blik in de Zwarte Spiegel achtervolgde. Maar ditmaal voelde het zwaarder, als een ademhaling die hen in de nek blies.

Een koude rilling trok door de groep. Ze stonden op, hun angst hen nu volledig in zijn greep nemend. Zonder nog na te denken, renden ze verder, dieper het bos in. Hun ademhaling was zwaar, hun voeten sloegen hard op de aarde, maar het leek niet genoeg om de aanwezigheid af te schudden. Ze hoorden hun eigen gedachten niet meer, alleen de constante drang om te vluchten, te ontsnappen aan het onzichtbare dat hen volgde.

De nacht leek eindeloos, en het bos werd steeds donkerder en dieper. Het voelde alsof de bomen zich achter hen sloten, alsof de natuur zelf het spoor dat ze achterlieten wilde wissen. Hun lichamen waren moe, hun voeten bloedden van het rennen, maar ze durfden niet te stoppen. En telkens, wanneer ze dachten dat ze misschien ver genoeg waren, drong het beklemmende gevoel zich opnieuw op, als de echo van een stem die hen uit de diepte van de Zwarte Spiegel riep.

Toen de eerste tekenen van de dageraad de horizon raakten, leek het alsof ze een grens hadden bereikt. Ze stonden stil op een heuvel, uitgeput en bevend van angst en uitputting. Ze hadden geen idee waar ze waren; het landschap was hen vreemd, verlaten, eenzaam.

Victor keek naar Elara en fluisterde: “Hebben we het gehaald? Zijn we veilig?”

Maar Elara antwoordde niet. In haar ogen zag hij de weerkaatsing van de waarheid die ze beiden voelden. De Zwarte Spiegel, het oog, de verloren zielen – dit was niet iets waar ze aan konden ontsnappen door simpelweg te vluchten. Het was met hen verbonden, diep in hun wezen, en het zou hen nooit echt vrijlaten. Ze zouden altijd in de schaduw van die blik leven.

“Misschien...,” fluisterde Elara terwijl ze de horizon inkeek, haar ogen dof van het besef dat hen langzaam overweldigde, “misschien is er geen ontsnappen. Misschien moeten we terug en... een manier vinden om dit te beëindigen. Om de Zwarte Spiegel te sluiten.”

De anderen keken haar vol ongeloof aan, hun gezichten een mix van vermoeidheid en wanhoop. Ze wilden niet terug naar die plek, maar ergens wisten ze dat Elara gelijk had. Het was alsof hun levens nu onlosmakelijk verbonden waren met de diepte van de Zwarte Spiegel, met het oog dat hen nooit zou loslaten.

Ze beseften dat hun enige keus misschien niet was om te vluchten, maar om het oog zelf onder ogen te zien en hun verbondenheid met de spiegel voor eens en altijd te verbreken – hoe duister die confrontatie ook zou zijn.

Hoofdstuk 12: De Eeuwige Vloek

De groep keerde met loodzware stappen terug naar de Leie. De ochtendmist hing als een onheilspellend deken over het water, dat in de schemering van de opkomende zon zwart en spiegelend was. Het oppervlak leek hen nu nog vreemder en dreigender dan ooit tevoren, alsof het een portaal was naar iets ouds, iets onbegrijpelijks. Elara was de eerste die de stilte doorbrak en de groep om zich heen verzamelde, haar gezicht ernstig en vastberaden.

“We zijn terug,” zei ze met een stem die sterker klonk dan ze zich voelde. “Het is tijd om dit te beëindigen, om onszelf van de Zwarte Spiegel en zijn invloed te bevrijden. Wat het ook kost.”

De anderen knikten. Ondanks hun angst wisten ze dat er geen andere uitweg was; de spiegel had hen in zijn macht en zou hen nooit laten gaan, niet zonder een finale confrontatie.

Ze stapten tot aan de rand van het water, hun adem inhouden terwijl ze naar het donkere oppervlak staarden. Plotseling begon het water te rimpelen, alsof een onzichtbare hand door het oppervlak streek. Het leek te golven, en de weerspiegeling van hun gezichten vervaagde, veranderde... en maakte plaats voor een beeld dat hen deed huiveren. In de donkere diepte verscheen het oog, dat hen kil en dreigend aankeek.

Een stem, laag en donderend, vulde de lucht. Het was de stem die hen zo lang had achtervolgd, de stem van de Zwarte Spiegel zelf: “Jullie hebben naar me gestaard, mijn geheimen onthuld. Nu zijn jullie voor altijd verbonden met mijn vloek.”

Elara stapte naar voren en riep, haar stem trillend maar vastbesloten: “We willen vrij zijn van jou! We willen onze levens terug!”

De spiegel rimpelde opnieuw, en de stem liet een duistere, spottende lach horen. “Er is geen vrijheid meer voor jullie. Jullie zielen zijn verbonden met mij, net als de zielen van de velen die voor jullie kwamen. Er is geen ontsnapping.”

Het begon hen te dagen dat de Zwarte Spiegel niet zomaar een bron van duisternis was; het was een levende entiteit, een vloek die zijn voedde met de angst, het bloed en de levens van degenen die het geheim van zijn diepte hadden ontdekt. En net zoals zovelen voor hen, waren ze nu gevangenen van zijn greep.

Met een laatste blik op de groep, voelde Elara het gewicht van een beslissing die haar ziel zou veranderen. Ze moest de confrontatie aangaan, voor hen allen. Resoluut stapte ze verder het water in, haar handen uitgestrekt naar het oppervlak, haar blik strak op het oog gericht.

Plotseling voelde ze een kou door haar lichaam trekken, alsof het water haar ziel zelf aan het opslorpen was. Ze hoorde de kreten van de anderen, hun pogingen om haar terug te trekken, maar Elara glimlachte zwak, haar ogen gesloten. “Dit is de enige weg,” fluisterde ze. “Alleen door me over te geven, kan ik jullie redden.”

Het water leek haar volledig te omhullen, en op het moment dat haar lichaam verdween in de diepte, werd het water kalm. Het oog in de spiegel verdween, en met een laatste, triomfantelijke echo, was de stem van de Zwarte Spiegel stil.

De anderen keken naar de oppervlakte, in stilte rouwend om Elara, die haar leven had gegeven om hen te redden. Het water weerspiegelde nu enkel hun eigen bleke gezichten, maar ze voelden dat het oog van de Zwarte Spiegel zich eindelijk had teruggetrokken. Ze waren vrij... maar ze zouden voor altijd de pijn en het verlies voelen van hun ontmoeting met de eeuwige vloek van de Zwarte Spiegel.

En diep onder het oppervlak, in de donkere diepte, rustte Elara's ziel, voor altijd verbonden aan het geheim dat zij en haar vrienden hadden onthuld. De vloek was niet verdwenen; hij had gewoon een nieuwe bewaker gevonden.

Einde.